

Księga Daniela - numer sto pięćdziesiąt siedem

Rozwikłanie proroczej symboliki Cyrusa w Księdze Daniela

Jeff Pippenger

2024-03-25

W pierwszym wersecie dziesiątego rozdziału dowiadujemy się, że był to trzeci rok Cyrusa, ale w pierwszym rozdziale dowiadujemy się, że Daniel żył lub pozostawał jedynie do pierwszego roku Cyrusa.

A Daniel pozostał aż do pierwszego roku króla Cyrusa. Daniel 1:21.

Przez dwa lata Cyrus w zasadzie współrządził z Dariuszem Medem, zatem był to jego trzeci rok, ale był także jego pierwszym rokiem.

W trzecim roku panowania Cyrusa, króla Persji, objawiono Danielowi, zwanemu Belteszassarem, pewną rzecz; a rzecz ta była prawdziwa, lecz wyznaczony czas był długi; i zrozumiał tę rzecz, i pojął widzenie. Daniel 10:1.

W ujęciu proroczym Cyrus zostaje przedstawiony w pierwszym i w ostatnim widzeniu Daniela. Pierwszy rozdział Księgi Daniela, jak już przedstawiono we wcześniejszych artykułach, reprezentuje pierwszego anioła z czternastego rozdziału Objawienia. Gdy w prorocztwie zostaje wskazany pierwszy anioł, posiada on wszystkie prorocze cechy trzech aniołów z czternastego rozdziału Objawienia. Trzy etapy wiecznej ewangelii przedstawione w pierwszym aniele to: „bójcie się Boga”, „oddajcie Mu chwałę”, gdyż „nadeszła godzina Jego sądu”.

Ponieważ Daniel i trzej młodzieńcy „bali się Boga”, postanowili odrzucić pokarm Babilonu i pozostać wegetarianami. W następującej potem próbie wzrokowej Daniel i trzej młodzieńcy „oddali chwałę Bogu” swoim zdrowym wyglądem, w przeciwieństwie do tych, którzy jedli pokarm babiloński. Po upływie trzech lat nadeszła „godzina sądu”, gdy Nabuchodonozor poddał ich próbie i stwierdził, że są dziesięć razy mądrzejsi od wszystkich mędrców babilońskich.

Trzy etapy wiecznej ewangelii są również przedstawione w ostatnim rozdziale Księgi Daniela jako proces, w którym wzrost poznania oczyszcza, wybiela i doświadcza tych, którzy są rozliczani wobec światła, które zostaje odpieczętowane w czasie końca. W pierwszym rozdziale Księgi Daniela, podobnie jak w ostatnim, zidentyfikowane są trzy etapy przesłania pierwszego anioła, obejmującego wszystkie trzy anielskie przesłania. Ponieważ rozdział pierwszy jest wieczną ewangelią pierwszego anioła, rozdział drugi Księgi Daniela przedstawia drugiego anioła z czternastego rozdziału Objawienia, gdzie ukazana jest próba związana z obrazem bestii lub obrazem Chrystusa, tak jak miało to miejsce w drugiej próbie w trzech etapach rozdziału pierwszego.

Ponieważ rozdziały pierwszy i drugi Księgi Daniela przedstawiają pierwszego i drugiego anioła z czternastego rozdziału Księgi Objawienia, rozdział trzeci i próba na Równinie Dura przedstawiają poselstwo trzeciego anioła, wraz z ostrzeżeniem, by nie przyjąć znamienia bestii. W pierwszym

rozdziale Księgi Daniela wspomniany jest pierwszy rok Cyrusa, a w rozdziale dziesiątym, który jest ostatnim widzeniem Daniela, mowa jest o trzecim roku Cyrusa, lecz wiemy, że ten trzeci rok jest jego pierwszym, gdyż Daniel dotrwał tylko do pierwszego roku Cyrusa.

Cyrus jest więc symbolem pierwszego roku, który zawiera trzy lata. Jest symbolem pierwszego poselstwa anielskiego. Pierwszy rok Cyrusa jest wspomniany w ostatnim wersecie pierwszego widzenia Daniela, a następnie ponownie w pierwszym wersecie ostatniego widzenia Daniela. Ważne jest rozpoznanie proroczej symboliki Cyrusa, i najpierw wskazujemy, że reprezentuje on pierwsze poselstwo anielskie. Można to prorocznie ustalić na podstawie faktu, że Daniel określa jego trzeci rok jako pierwszy, ale co ważniejsze, potwierdza to pierwszy dekret, który wydał.

Zmaganie, jakie Gabriel toczył z królami Persji w rozdziale dziesiątym, dotyczyło doprowadzenia Cyrusa do tego punktu, w którym poszedłby dalej i ogłosił pierwszy z trzech dekretów, które miały pozwolić Żydom powrócić i odbudować Jerozolimę oraz świątynię. Trzeci dekret miał wyznaczyć początek proroctwa o dwóch tysiącach trzystu lat, które zakończyło się, gdy trzeci anioł przybył 22 października 1844 roku. Trzeci dekret przedstawiał trzeciego anioła, a zatem pierwszy dekret Cyrusa przedstawiał przybycie pierwszego anioła w 1798 roku. Cyrus przedstawia pierwszego anioła, i z tego powodu w księdze Daniela jego pierwszy rok przedstawiał trzy lata.

Cyrus zatem reprezentuje „czas końca”, ponieważ to wtedy, gdy w 1798 roku przybył pierwszy anioł (Cyrus), nadszedł „czas końca” i Księga Daniela została odpieczętowana. Uważa się, że imię Cyrus wywodzi się od staroperskiego słowa „Kūrus”, które oznacza „słońce”, w połączeniu z elamickim słowem „kursh”, oznaczającym „tron”, co wskazuje na związek z władzą królewską lub królewską godnością. Izajasz odnosi się również do tych cech Cyrusa.

Ten, który mówi o Cyrusie: «On jest moim pasterzem i wypełni całe moje upodobanie», mówi także do Jerozolimy: «Będziesz odbudowana», a do świątyni: «Twój fundament będzie założony». Tak mówi Pan do swego pomazańca, do Cyrusa, którego prawicę ująłem, aby poddać przed nim narody; rozepnę przepasy królów, aby przed nim otworzyć wrota dwuskrzydłowe, i bramy nie będą zamknięte. Pójdę przed tobą i wyprostuję kręte drogi; połamę na kawałki miedziane bramy i przetnę żelazne rygle. I dam ci skarby mroku oraz ukryte bogactwa tajnych miejsc, abyś poznał, że Ja, Pan, który wzywam cię po imieniu, jestem Bogiem Izraela. Ze względu na Jakuba, mojego sługę, i Izraela, mojego wybranego, wezwałem cię po imieniu; nadałem ci miano, choć mnie nie znałeś. Ja jestem Pan i nie ma innego; nie ma Boga poza mną. Opasałem cię, choć mnie nie znałeś, aby poznali od wschodu słońca aż po zachód, że nie ma nikogo oprócz mnie. Ja jestem Pan i nie ma innego. Izajasz 44:28–45:6.

Cyrus był typem Chrystusa, gdyż był "pomazańcem" Pana i nazywany był Bożym "pasterzem", który buduje Jerozolimę i kładzie fundament świątyni. On jest tym, który otwiera zamknięte bramy, tak jak Chrystus jest Tym, który otwiera, a nikt nie zamyka, i zamyka, a nikt nie otwiera. A Cyrus otrzymuje "skarby ciemności i ukryte bogactwa tajemnych miejsc". Cyrus odpowiada kilku kamieniom milowym na linii ruchów reformacyjnych.

On wyznacza czas końca, kiedy pojawia się pierwszy anioł, kiedy Księga Daniela zostaje rozpieczętowana i następuje wzrost poznania, który pochodzi ze "skarbów ciemności i bogactw

ukrytych w tajemnych miejscach". Te "skarby ciemności i bogactwa ukryte w tajemnych miejscach" składają się na "fundament", który jest "budowany", oraz na "świątynię", której "założenie" ma nastąpić. Chrystus, którego typem był Cyrus, jest "namaszczone" Pana, tak jak Chrystus został namaszczone podczas swojego chrztu. Dlatego Cyrus nie tylko oznacza przybycie pierwszego anioła, jest także drugim aniołem, który wzmacnia pierwszego anioła, gdy ten zstępuje, tak jak Duch Święty zstąpił, gdy Chrystus został namaszczone. Dnia 22 października 1844 r. Chrystus otworzył drzwi, czyli "bramę", do Miejsca Najświętszego, która wcześniej była zamknięta. Cyrus oznacza również przybycie trzeciego anioła.

Cyrus jest pierwszym aniołem, a pierwszy anioł posiada wszystkie elementy wszystkich trzech aniołów. Cyrus to czas końca w roku 1798, kiedy nadszedł pierwszy anioł. Cyrus reprezentuje 11 sierpnia 1840 roku, kiedy poselstwo pierwszego anioła zostało wzmocnione (namaszczone). Reprezentuje on dzieło kładzenia fundamentów, co ilustruje sporządzenie tablicy z 1843 roku w maju 1842 roku. Reprezentuje on budowę świątyni, gdy dwie grupy zostały rozdzielone przy pierwszym rozczarowaniu 19 kwietnia 1844 roku, oraz reprezentuje drugie oddzielenie przy Wielkim Rozczarowaniu 22 października 1844 roku.

Wszystkie drogowskazy ruchu reformy Millerowców były zapowiedziane typem Cyrusa, a zatem te drogowskazy stanowią również typ drogowskazów ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy. Ruch Millerowców poprzedziły znaki, które Chrystus wskazał jako mające poprzedzić historię Millerowców.

Proroctwo nie tylko zapowiada sposób i cel przyjścia Chrystusa, ale przedstawia znaki, po których ludzie mają poznać, kiedy jest bliskie. Jezus powiedział: „Będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach”. Łukasza 21:25. „Słońce się zaćmi, księżyc nie da swego blasku, a gwiazdy niebieskie będą padać i moce, które są w niebie, zostaną wstrząśnięte. Wtedy ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego na obłokach z wielką mocą i chwałą”. Marka 13:24-26. Tak opisuje objawiciel pierwszy z znaków, które mają poprzedzić powtórne przyjście: „Nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi; słońce stało się czarne jak wór z włosia, a księżyc stał się jak krew”. Objawienie 6:12.

"Znaki te były widziane przed początkiem XIX wieku. W wypełnieniu tego proroctwa w roku 1755 miało miejsce najstraszniejsze trzęsienie ziemi, jakie kiedykolwiek odnotowano." Wielki bój, 304.

Znaki zapowiadające Drugie Przyjście rozpoczęły się krótko przed rokiem 1798, w 1755 roku. Rok 1798 był zakończeniem niewoli duchowego Izraela w duchowym Babilonie, co, jak uczy siostra White, było typologicznie przedstawione przez dosłowną niewolę dosłownego Izraela w dosłownym Babilonie, która dobiegła końca po siedemdziesięciu latach niewoli, gdy Cyrus wszedł przez otwarte bramy, zdobył Babilon i zabił Belsazara.

"Dziś Kościół Boży jest wolny, by doprowadzić do pełnego wypełnienia Bożego planu zbawienia zagubionej ludzkości. Przez wiele stuleci lud Boży doświadczał ograniczenia swoich wolności. Głoszenie czystej ewangelii było zakazane, a na tych, którzy ośmielili się nie podporządkować nakazom ludzi, spadały najsurowsze kary. W konsekwencji wielka moralna winnica Pana była

niemal całkowicie nieuprawiana. Lud był pozbawiony światła Słowa Bożego. Ciemność błędu i zabobonu groziła zatarciem poznania prawdziwej religii. Kościół Boży na ziemi pozostawał w niewoli przez ten długi okres bezlitosnych prześladowań równie rzeczywiście, jak synowie Izraela byli trzymeni w niewoli w Babilonie w okresie wygnania." Prorocy i królowie, 714.

Koniec siedemdziesięciu lat w Babilonie był typem roku 1798, a znaki poprzedzające ten rok zapowiadały, że powrót Chrystusa jest bliski.

"Nadejście armii Cyrusa pod mury Babilonu było dla Żydów znakiem, że ich wybawienie z niewoli zbliżało się. Ponad sto lat przed narodzeniem Cyrusa Natchnienie wspomniało go z imienia i nakazało spisać dokładnie dzieło, którego miał dokonać: zdobycie miasta Babilonu z zaskoczenia oraz przygotowanie drogi do uwolnienia synów niewoli." Prorocy i królowie, 551.

Cyrus również był typem znaków, które poprzedziły rok 1798. Historycy są raczej nieprecyzyjni co do panowania Dariusza i Cyrusa, lecz Słowo Boże jest jasne. Po imperium Babilonu nastąpiło imperium Medo-Persji, a pierwszym królem Medo-Persji był Dariusz, choć to jego siostrzeniec Cyrus był wodzem, który zdobył Babilon w noc ostatniej uczty Belsazara. Cyrus i Dariusz obaj są typem czasu końca siedemdziesięcioletniej niewoli, który przedstawia czas końca w roku 1798, a także jest typem czasu końca w roku 1989.

Czas końca w historii Mojżesza był naznaczony narodzinami Aarona i Mojżesza, w odstępie trzech lat. Ta historia najdoskonalej prefigurowała historię Chrystusa, a czas końca w tamtej historii został naznaczony narodzinami Jana, a sześć miesięcy później narodzinami jego kuzyna Jezusa. Czas końca ma dwa kamienie milowe, a Dariusz i Cyrus obaj wyznaczają koniec siedemdziesięcioletniej niewoli, która prefigurowała koniec niewoli trwającej tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat. Po śmiertelnej ranie zadanej papieskiej bestii w 1798 roku, w następnym roku nastąpiła śmierć tego, który dosiadał tej bestii i panował nad nią. W 1989 roku Reagan i Bush senior obaj byli prezydentami.

Cyrus wskazuje znaki, które zapowiadają nadejście czasu końca, i wyznacza czas końca. Wskazuje wzrost poznania oraz wzmocnienie pierwszego poselstwa, gdy zstępuje anioł, i wskazuje dzieło, które zostaje wtedy podjęte przy kładzeniu fundamentów, dzieło budowy świątyni, a także przybycie trzeciego anioła, gdy Posłaniec Przymierza nagle przychodzi do swojej świątyni.

Trzeciego roku panowania Cyrusa, króla Persji, została objawiona Danielowi, którego zwano Belteszassarem, pewna rzecz; a rzecz ta była prawdziwa, lecz wyznaczony czas był długi; zrozumiał on tę rzecz i pojął widzenie. W owych dniach ja, Daniel, byłem w żałobie przez trzy pełne tygodnie. Nie jadłem żadnego wybornego chleba, ani mięso, ani wino nie weszły do moich ust, ani też wcale się nie namaszczałem, aż upłynęły trzy całe tygodnie. A dwudziestego czwartego dnia pierwszego miesiąca, gdy byłem nad brzegiem wielkiej rzeki, która nazywa się Hiddekel. Daniel 10:1-4.

Symbole Cyrusa i Belteszassara reprezentują określoną proroczą historię w czasach ostatecznych. Symbol Belteszassara informuje nas, że reprezentowani ludzie to sto czterdzieści cztery tysiące, którzy są ostatnim pokoleniem ludu przymierza. Są oni osadzeni w proroczej historii reprezentowanej przez Cyrusa, która przedstawia dzieje poprzedzające rok 1798, rok 1989 oraz 11

września 2001 roku, gdyż Cyrus reprezentuje wszystkie te kamienie milowe. Reprezentuje on także rozczarowanie z 18 lipca 2020 roku, a nawet wkrótce nadchodzące prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych. Kluczem do ustalenia, gdzie ostatnie widzenie Daniela jest proroczo umiejscowione, jest to, co Daniel wie.

W pierwszym wersecie Daniel (Belteshazzar) rozumie zarówno "rzecz", jak i "widzenie". "Rzecz" to hebrajskie słowo "dabar", oznaczające "słowo", i jest używane przez Gabriela, by reprezentować widzenie "chazon" obejmujące dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat ("siedem razy"). "Widzenie" w pierwszym wersecie, które Daniel rozumie, to widzenie "mareh" obejmujące dwa tysiące trzysta lat. Lud Bożego przymierza w dniach ostatecznych nie rozumiał "siedem razy" w czasie końca w 1989 roku. Nie rozumieli "siedem razy" aż po 11 września 2001 roku, więc Daniel musi znajdować się w czasie proroczego ruchu reformy reprezentowanego przez Cyrusa po 11 września 2001 roku, ponieważ Daniel, reprezentujący ostateczny ruch proroczy, rozumie zarówno "rzecz", jak i "widzenie".

Daniel został ukazany jako znajdujący się w dwudziestojednodniowym okresie żałoby. „W owych dniach” żałoby Daniel pojął „słowo”, a także otrzymał zrozumienie „widzenia”. Prawda przedstawiona przez „słowo” została objawiona Danielowi w dniach żałoby. Lud Boży jest ukazany jako „pogrążony w żałobie” na liniach reformacyjnych tuż przed Wołaniem o Północy. Żałoba ta została przedstawiona przez Martę i Marię oplakujące Łazarza, tuż przed Triumfalnym Wjazdem. Została ona zilustrowana zniechęceniem po pierwszym rozczarowaniu w historii ruchu millerowskiego, wyrażonym przez Jeremiasza.

Znalazłem Twoje słowa i je spożyłem; a Twoje słowo stało się dla mnie radością i weselem mego serca, bo noszę Twoje imię, Panie, Boże Zastępów. Nie zasiadałem w zgromadzeniu szyderców ani się nie weseliłem; siedziałem samotnie z powodu Twojej ręki, bo napełniłeś mnie oburzeniem. Dlaczego mój ból jest nieustający, a moja rana nieuleczalna, niedająca się zagoić? Czy będziesz dla mnie całkiem jak kłamca i jak wody zawodne? Jeremiasza 15:16-18.

Jeremiasz nie „radował się” ze śmierci dwóch świadków, jak czynili to mieszkańcy Sodomy i Egiptu w jedenastym rozdziale Apokalipsy. Nie „radować się” to oplakiwać. Żałoba Belteshazzara wskazuje na żałobę związaną ze śmiercią dwóch świadków. 18 lipca 2020 r. i 3 listopada 2020 r. dwaj świadkowie prawdziwego protestanckiego rogu oraz republikańskich rogów bestii z ziemi zostali zabici na ulicach Sodomy i Egiptu, gdzie też ukrzyżowano naszego Pana. Gdy ukrzyżowano naszego Pana, Jego uczniowie zaczęli oplakiwać. Owych dwóch świadków przedstawiono w jedenastym rozdziale Apokalipsy jako Mojżesza i Eliasza.

W Piśmie Świętym jest pięć odniesień do Chrystusa jako Michała: trzy w Księdze Daniela, jedno w Liście Judy i jedno w Apokalipsie. W rozdziale dziesiątym, który obecnie rozważamy, Michał jest wspomniany dwukrotnie, w wersetach trzynastym i dwudziestym pierwszym, a następnie ponownie w rozdziale dwunastym, w wersecie pierwszym. Jest wskazany w Apokalipsie 12:7. W Liście Judy Michał jest przedstawiony jako ten, który wskrzesza Mojżesza, który w Apokalipsie, w rozdziale jedenastym, jest jednym ze świadków leżących martwych na ulicy.

Pragnę więc wam przypomnieć, choć raz to już wiedzieliście, że Pan, wybawiwszy lud z ziemi egipskiej, potem wytracił tych, którzy nie uwierzyli. A aniołów, którzy nie zachowali swego pierwszego stanu, lecz opuścili własne mieszkanie, zachował w wiecznych więzach w ciemnościach na sąd wielkiego dnia. Podobnie Sodoma i Gomora oraz okoliczne miasta, które w podobny sposób oddały się rozpuście i poszły za obcym ciałem, są wystawione jako przykład, ponosząc karę ognia wiecznego. Tak samo i ci plugawi marzyciele kalają ciało, gardzą władzą i znieważają zwierzchności. Lecz Michał archanioł, gdy z diabłem prowadził spór o ciało Mojżesza, nie ośmielił się wnieść przeciw niemu bluźnierczego oskarżenia, lecz powiedział: Niech cię Pan zgromi. Judy 5-9.

W Liście Judy, w kontekście zarówno Sodomy, jak i Egiptu, które symbolizują wielkie miasto, w którym Mojżesz i Eliaz zostają zabici w jedenastym rozdziale Apokalipsy; Chrystus, przedstawiony jako Michał, wskrzesza ciało Mojżesza. Mojżesz i Eliaz byli martwi przez trzy i pół symbolicznego dnia w jedenastym rozdziale Apokalipsy, a dni żałoby po Belteshazzarze kończą się, gdy Michał zstępuje z nieba. Linia po linii, dziesiąty rozdział Księgi Daniela, wersety od pierwszego do czwartego, identyfikują okres żałoby, który kończy się, gdy dwaj świadkowie zostają wskrzeszeni przez Michała.

W następnym artykule będziemy kontynuować to badanie.

Ojciec wybrał Mojżesza i Eliasza, aby byli Jego posłańcami do Chrystusa, uwielbili Go światłem Nieba i rozmawiali z Nim o Jego nadchodzącej agonii, ponieważ żyli na ziemi jako ludzie; doświadczyli ludzkiego smutku i cierpienia i mogli współczuć próbie Jezusa w Jego ziemskim życiu. Eliaz, jako prorok Izraela, reprezentował Chrystusa, a jego dzieło było w pewnym stopniu podobne do dzieła Zbawiciela. A Mojżesz, jako przywódca Izraela, zastępował Chrystusa, obcując z Nim i podążając za Jego wskazaniem; dlatego ci dwaj, spośród wszystkich zastępów gromadzących się wokół tronu Bożego, byli najodpowiedniejsi, by służyć Synowi Bożemu.

Kiedy Mojżesz, rozgniewany niewiarą synów Izraela, w gniewie uderzył w skałę i zapewnił im wodę, o którą wołali, przypisał chwałę sobie; gdyż jego umysł był tak pochłonięty niewdzięcznością i krnąbrnością Izraela, że dokonując czynu, który On mu nakazał, nie oddał czci Bogu ani nie wywyższył Jego imienia. Planem Wszechmogącego było często wprowadzać synów Izraela w trudne położenia, a następnie, w ich wielkiej potrzebie, wybawiać ich Swoją mocą, aby rozpoznali Jego szczególną troskę o nich i uwielbili Jego imię. Lecz Mojżesz, ulegając naturalnym impulsom swego serca, przywłaszczył sobie cześć należną Bogu, popadł pod władzę Szatana i nie pozwolono mu wejść do ziemi obiecanej. Gdyby Mojżesz pozostał niezachwiany, Pan zaprowadziłby go do ziemi obiecanej, a następnie przeniósłby go do Nieba bez oglądania śmierci.

I tak też było: Mojżesz przeszedł przez śmierć, lecz Syn Boży zstąpił z nieba i wskrzesił go, zanim jego ciało uległo rozkładowi. Chociaż Szatan spierał się z Michałem o ciało Mojżesza i uznawał je za swoją należną zdobycz, nie zdołał pokonać Syna Bożego. Mojżesz zaś, z ciałem wskrzeszonym i uwielbionym, został zabrany do dziedzińców niebios i był teraz jednym z dwóch zaszczyconych, wyznaczonych przez Ojca, aby służyć Jego Synowi.

„Pozwalając, by tak bardzo ogarnął ich sen, uczniowie utracili możliwość wysłuchania rozmowy między niebiańskimi posłańcami a uwielbionym Odkupicielem. Lecz gdy nagle budzą się z głębokiego snu i widzą przed sobą wzniosłą scenę, przepełnia ich zachwyt i bojaźń. Gdy patrzą na promienną postać swego umiłowanego Mistrza, muszą zasłonić oczy dłońmi, nie będąc w stanie inaczej znieść niewysłowionej chwały, która okrywa jego osobę i wysyła promienie światła niczym słońce. Przez krótką chwilę uczniowie oglądają swego Pana uwielbionego i wywyższonego przed ich oczami oraz czczonego przez promienne istoty, które rozpoznają jako wybrane przez Boga.” Duch proroctwa, tom 2, 329, 330.